

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2133	Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Κυριακὴ 11 Νοεμβρίου 2018 ἐσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ὁ ἐπώνυμος τῆς ἐλεημοσύνης» (α')

Γιατί ὠνομάστηκε «Ἐλεήμων»

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5,7)

Δύο γλώσσες ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου· τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου. Πόσο διαφέρουν! ὅσο ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆ γῆ.

● **Ἡ γλώσσα τοῦ κόσμου**, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, εἶνε γλώσσα ματαιότητος, ψεύδους, ἀπάτης, ὑποκρισίας. Ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει, στολίζει μὲ ἐπίθετα, δίνει τίτλους, ποὺ συχνὰ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα· *μέγας, ἐπιφανής, βαρῶνος, μαρκήσιος, λόρδος, ὑψηλότατος, σοφολογιώτατος, μεγαλειώτατος, μακαριώτατος...* Νὰ τίτλοι τοῦ κόσμου, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶνε κενοὶ ἀπὸ οὐσία καὶ περιεχόμενο, μοιάζουν μὲ νομίσματα ποὺ λάμπουν ἐξωτερικῶς μὰ εἶνε κίβδηλα.

Ἄς πάρουμε π.χ. ἓναν ἀπ' αὐτούς, τίτλο ἐκκλησιαστικό. Ὁ μεγαλύτερος τίτλος ἐδῶ εἶνε «**μακαριώτατος**». Ὁ πρῶτος ποὺ πῆρε τὸν τίτλο αὐτὸν ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος (Παπαδόπουλος 1868-1938). Ὁ Χριστὸς εἶπε «**μακάριος**» (βλ. Ματθ. 5,3-11. Λουκ. 6,20-22), αὐτοὶ ἔβαλαν κάτι παραπάνω καὶ ἔγινε «**μακαριώτατος**» ὅποιος φέρει τὸν τίτλο αὐτὸν σημαίνει ὅτι εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἀπ' ὅλους. Ἦταν ὅμως εὐτυχῆς ὁ Χρυσόστομος; Ὁ ἴδιος λίγες μέρες πρὶν τὸ θάνατό του εἶπε· Ὁ κόσμος μὲ ὀνομάζει μακαριώτατο, εἶμαι ὅμως ὄχι ὁ εὐτυχέστερος ἀλλὰ ὁ δυστυχέστερος ὄλων... Γιατὶ στὸ διάστημα τῆς ἀρχιερατείας του συνέβησαν γεγονότα θλιβερά (ὅπως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου), ποὺ τὸν πίκραναν βαθύτατα· ὁ παπᾶς τοῦ τελευταίου χωριοῦ ἦταν πολὺ εὐτυχέστερος ἀπὸ αὐτόν.

● Τίτλοι κατὰ κόσμον λοιπόν. Ἀλλὰ **ἡ γλώσσα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας** εἶνε πολὺ διαφορετική. Δίνει καὶ ἡ Ἐκκλησία τίτλους καὶ ὀνόματα, ἔχουν ὅμως οὐσία καὶ περιεχόμενο.

Ἦνόμασε π.χ. «**θεολόγο**» τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, ἀλλὰ ἦταν πράγματι θεολόγος, ὅπως δείχνει τὸ προοίμιο τοῦ Εὐαγγελίου του «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν,*

καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. 1,1)· δὲν πῆρε τὸ ὄνομα ἔτσι ἀπλῶς. Ἦνόμασε «**Χρυσόστομο**» τὸν Ἰωάννη, ἀλλ' ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχε πράγματι ποτάμι ἀπὸ χρυσάφι, ρέιθρο θειῶν ἀληθειῶν. Ἦνόμασε «**θαυματουργὸ**» τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα, ἀλλὰ κατέπληξε ὅλους μὲ τὰ θαύματά του καὶ ἀνέδειξε τὴν Ὁρθοδοξία. Ἦνόμασε «**μυροβλύτη**» τὸν ἅγιο Νεῖλο ποὺ ἐορτάζει καὶ αὐτὸς σήμερα, ὅπως καὶ τὸν ἅγιο Δημήτριο, γιατί πράγματι ἀπὸ τὸν τάφο του ἀνέβλυσε μύρο.

Ἔτσι καὶ στὸν ἅγιο Ἰωάννη ποὺ ἐορτάζουμε τώρα ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τὸν τίτλο «**Ἐλεήμων**», γιατί ἦταν πράγματι φιλόανθρωπος. Καὶ γιὰ τὸ ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἀποδίδει τὴν πραγματικότητα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω **μερικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης του**.

***

Ἀλλὰ πῶς, ἀδελφοί μου, νὰ τὶς μετρήσουμε; Εἶνε ἄπειρες. Θ' ἀναφέρω **λίγα περιστατικά**.

✓ Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἔζησε τὸν ἔβδομο αἰῶνα καὶ ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, στὸ θρόνο ποὺ ἐλάμπρυναν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος. **Πῶς ἀνέβηκε στὸ θρόνο;** Στούς θρόνους ἀνεβαίνουμε μὲ δυὸ τρόπους· ἄλλοι «**διὰ τῆς θύρας**» καὶ ἄλλοι «**ἀλλαχόθεν**» (Ἰω. 10,1). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀνέβηκε κανονικῶς, «**διὰ τῆς θύρας**». Δὲν ζήτησε ὁ ἴδιος τὸ ἀξίωμα μὲ τὰ γνωστὰ μέσα· ἔγινε ἐπίσκοπος, διότι τὸ ἤθελε ὁ Θεὸς καὶ τὸ ζήτησε ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἔτσι ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος καὶ πατριάρχης.

✓ Πρῶτῃ ἐνέργειά του ἦταν νὰ καλέσῃ τοὺς κληρικούς καὶ νὰ τοὺς ζητήσῃ νὰ τοῦ φέρουν καταλόγους μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πριγκίπων κάθε ἐνορίας. Παραξενεύτηκαν οἱ ἐφημέριοι καὶ ρώτησαν· –Ποιοὶ εἶνε οἱ πρίγκιπες; Καὶ τότε ὁ ἅγιος τοὺς εἶπε· –**Κάθε φτωχό, γυμνό, πεινασμένο τὸν θεωρῶ πρίγκιπα!** Εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ μάλιστα τὸ φτωχό, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος· «*Ὁρᾶτε μὴ*

καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων...» προσέξτε μὴ περιφρονήσετε κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀσήμους, γιατί αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ποὺ περιφρονεῖ ἡ γῆ τοὺς φρουροὺν οὐράνιοι ἄγγελοι (βλ. Ματθ. 18,10). Οἱ ἱερεῖς ἐρεῦνησαν, ἔφεραν καταλόγους, ἔγινε ἄθροισι καὶ βρέθηκε ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶχε ἐπτάμισυ χιλιάδες φτωχοὺς. Λοιπὸν, χωρὶς «νὰ δώση ὕπνο στὰ βλέφαρά του» (βλ. Ψαλμ. 131,4), ἔλαβε πρόνοια γιὰ ὅλους αὐτούς· γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἔχτισε πτωχοκομεῖα, γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς νοσοκομεῖα, γιὰ τοὺς γέρους γηροκομεῖα, γιὰ τοὺς πρόσφυγες ξενῶνες καὶ ἐστίες συσιτίων· φρόντισε καὶ τίς φτωχὲς ἐπιτοκες γυναῖκες, γιὰ τίς ὁποῖες –πρωτοπόρος– ἴδρυσεν τὰ πρῶτα μαιευτήρια, ἐπτά τὸν ἀριθμὸ, σὲ διάφορες συνοικίες τῆς Ἀλεξανδρείας.

✓ Μετὰ τοὺς ἱερεῖς κάλεσε τοὺς ἐπισκόπους, ὠρισμένοι ἀπ’ τοὺς ὁποίους ζοῦσαν πολυτελῶς μετακινούμενοι μὲ ἀμάξια χρυσοστόλιστα καὶ σπαταλώντας τὰ χρήματα τῆς Ἐκκλησίας. Τοὺς εἶπε· Ἀδελφοί μου, **ἡ ζωὴ σας εἶνε σκάνδαλο** ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἔχουμε τόση φτώχεια, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ δική σας πολυτέλεια. Αὐτὸ δὲν θὰ συνεχισθῆ. Ἡ θὰ ἀλλάξετε διαγωγὴ, ζώντας λιτὰ καὶ παραδίδοντας τὰ χρήματα ποὺ σᾶς περισσεύουν στὸ ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ἐλεημοσύνη, ἢ, ἐὰν ἐπιμένετε, **θὰ φύγετε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια**. Σᾶς δίνω προθεσμία τριῶν ἡμερῶν... Καὶ τί συνέβη· ἀγάπησαν περισσότερο τὸν χρυσὸ ἀπὸ τὸν Χριστό· σὲ τρεῖς ἡμέρες ἔφυγαν ὅλοι! Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἔκανε τὸ σταυρὸ του· **ἐλάφρωσε ἡ πόλις!** Αὐτὰ λέει ἡ ἱστορία κ’ εἶνε γραμμένα στὰ βιβλία. Κάθε φιλάργυρος, ποὺ δὲν κάνει τὸ καλὸ στὸν ἄλλο, εἶνε πράγματι ἕνα βᾶρος τῆς γῆς, «ἄχθος ἀρούρης» ὅπως τὸ ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας.

✓ Ἄλλη ἐκδήλωσι τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἁγίου. Μιὰ μέρα κάποιος, ποὺ τὸν ἔβλεπε πόσο λιτὰ ζῆ, τοῦ δώρισε ἕνα **πάπλωμα πολυτελείας**. Τὴν πρώτη βραδιὰ ὁ ἅγιος σκεπάστηκε, μὰ δὲν ἔκλεισε μάτι· σκεπτόταν τοὺς φτωχοὺς ποὺ κρύωναν. Τὸ πρῶτ’ ἔστειλε τὸν οἰκονόμο του, πούλησε τὸ πάπλωμα, καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε ἀγόρασε ἑκατὸν σαραντατέσσερα (144) σκεπάσματα καὶ τὰ μοίρασε σὲ φτωχοὺς.

✓ Εἶχε πρόγραμμα· λεπτὸ δὲν ἔχανε. Κάθε μέρα δεχόταν πρῶτα ὄχι τοὺς ἐπισήμους ἀλλὰ τοὺς φτωχοὺς· τοὺς ἄκουγε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ. Μιὰ μέρα ὅμως δὲν παρουσιάστηκε κανένας φτωχός, καὶ ὁ ἅγιος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος. Τότε ἕνας ἀσκητής, ποὺ βρέθηκε κοντά του, τοῦ λέει· –Πάτερ, γιατί στενοχωριέσαι; σήμερα εἶνε ἡ πιὸ

ὠραία ἡμέρα τῆς ζωῆς σου. –Μὰ τί λές; δὲν ἦρθε κανεὶς, μὲ τιμώρησε ὁ Θεός. –ἽΟχι, λέει ὁ ἀσκητής· αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μὲ τὴ μέριμνά σου **ἐξέλιπε ἡ δυστυχία καὶ ἡ φτώχεια!**... Ἐμοιαζε στὸ σημεῖο αὐτὸ μὲ κάποιον καλὸ βασιλιᾶ ποὺ, ὅταν βράδιαζε καὶ δὲν εἶχε κάνει καλὸ σὲ κανένα, ἔλεγε· Σήμερα δὲν ἐβασίλευσα!

✓ Καὶ μὴ νομίσετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι, ἐνῶ ἦταν τόσο φιλόφρωνος, τοῦ πέρασε ποτὲ ἀπ’ τὸ νοῦ ἰδέα ὑπερηφανείας. **Συνδύαζε φιλανθρωπία μὲ βαθεῖα ταπεινῶσι**. Σὲ ὅσους τὸν ἐπαινοῦσαν ἔλεγε· Τί μὲ ἐπαινεῖτε; δὲν κάνω τίποτα σπουδαῖο. Ἐνας εἶνε ὁ μέγας ἐλεήμων, ὁ **Ἐσταυρωμένος**, ποὺ ἔδωσε τὸ αἷμα του γιὰ ὅλους μας. Ἐλεγε ἐπίσης· Καυχιέστε ὅτι δώσατε ἕνα σπίτι ἢ τόσα φλουριά· μὰ τί εἶν’ αὐτά; Σᾶς δίνω ἕνα καθρέφτη νὰ καθρεφτιστῆτε. Καὶ διηγεῖτο ὁ ἅγιος Ἰωάννης τὸν **βίον τοῦ ἁγίου Σεραπίωνος**, ὁ ὁποῖος τί ἔκανε! Μιὰ μέρα τὸ χειμῶνα βλέπει ἕνα γέρο νὰ κρῶνῃ, βγάζει τὸ πανωφόρι του καὶ τοῦ τὸ δίνει· παρακάτω βλέπει ἕνα φτωχό, βγάζει τὸ ἐσωτερικὸ του ροῦχο καὶ τοῦ τὸ δίνει· προχωρώντας ἔτσι ἔμεινε γυμνός. Στὸ μοναστήρι τὸν ρωτᾶνε· –Ποιὸς σὲ γύμνωσε, πάτερ; Κι αὐτὸς ἔδειξε τὸ Εὐαγγέλιο· –Αὐτὸ μὲ γύμνωσε. Κι ἄλλη φορὰ πούλησε καὶ τὸ Εὐαγγελίό του, γιὰ νὰ θρέψῃ ἕνα πεινασμένο. Τέλος, γιὰ νὰ βοηθήσῃ μιὰ χήρα, τί ἔκανε· μὴ ἔχοντας τίποτα πλέον, πούλησε σκλάβο τὸν ἑαυτὸ του καὶ τῆς ἔδωσε τὰ χρήματα!

✓ Ἐτσι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων κρατοῦσε σὲ ταπεινῶσι τὸν ἑαυτὸ του. Κι ὅταν πλησίασε ἡ ὥρα νὰ πεθάνῃ, ἔγραψε μιὰ **διαθήκη** –ἄλλοτε, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ σᾶς τὴ διαβάσω– καὶ στὸ τέλος **ὑπογράφει**: ὄχι «ὁ μακαριώτατος», «ὁ σεβασμιώτατος», «ὁ ἀγιώτατος», ἀλλὰ «*Ἰωάννης, ὁ δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ*».

* * *

Τέτοιες ἦταν, ἀγαπητοί μου, οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καὶ γι’ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἀπέμεινε τὸν τίτλο τοῦ «*Ἐλεήμονος*». Ἐνας σύγχρονός του ἱστορικὸς λέει, ὅτι **ἡ Αἴγυπτος ἔχει δυὸ μεγάλα ποτάμια**. Τὸ ἕνα εἶνε ὁ Νεῖλος ποὺ, ὅταν πλημμύριζε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, πότιζε καὶ πλούτιζε τὴν Αἴγυπτο. Τὸ ἄλλο, τὸ πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ εὐεργετικὸ, εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ποὺ ἡ ἐλεημοσύνη του στοὺς φτωχοὺς παραβάλλεται μὲ μιὰ **διαρκῆ εὐεργετικὴ πλημμύρα** ὅπως τοῦ Νεῖλου. Αὐτὸ ὑπαινίσσεται ἕνας ὕμνος του ποὺ λέει· «*Ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ τοῖς ἐνδεέσι πλημμυρεῖ...*» (δοξ. στιχηρ. ἔσπ.).

Ἄλλὰ θὰ συνεχίσουμε, γιὰ νὰ δοῦμε, πῶς ἀξιώθηκε νὰ φτάσῃ στὴν ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2134	Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Δευτέρα 12 Νοεμβρίου 2018 πρῶν	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Ὁ ἐπώνυμος τῆς ἐλεημοσύνης» (β')

Πῶς ἔφθασε στὴν ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5,7)

Πῶς, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων πού ἐορτάζουμε κατώρθωσε νὰ φτάσῃ στὸ ὕψος τῆς ἐλεημοσύνης πού εἶδαμε χθές; Σ' αὐτὸ **συνετέλεσαν δύο παράγοντες**: πρῶτον ἓνα ὄραμα πού εἶδε, καὶ δεύτερον ἡ θλίψις πού δοκίμασε στὴ ζωὴ του.

***

● **Πρῶτον τὸ ὄραμα.** Ὑπάρχουν ὁράματα ἀπὸ τὸ διάβολο καὶ ὁράματα ἀπὸ τὸ Θεό. Μέσα στὴ Βαβυλῶνα αὐτὴ ποιός ἀπὸ μᾶς εἶνε ἄξιος νὰ δῆ ὁράματα θεϊκά; πρέπει νὰ ἔχῃ καρδιὰ καθαρὴ. Στὰ βουνά, στὶς σπηλιές, στὸ Ἅγιο Ὄρος, ὅπου ὑπάρχουν ψυχές εὐλογημένες, αὐτὲς μπορεῖ νὰ ἔχουν τέτοιο «ραντάρ», «ἀσύρματο», πού ἐνώνει τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης λοιπόν, ὅταν ἦταν 15 ἐτῶν στὴν Κύπρο ἀπ' ὅπου καταγόταν, **εἶδε ὄραμα**, ὄραμα θεϊκό. Μιὰ νύχτα, καθὼς κοιμόταν, τοῦ ἐμφανίστηκε σὲ ὄνειρο μία ὠραιότατη κόρη μὲ λαμπρὴ στολὴ καὶ στεφάνι ἀπὸ κλαδιὰ ἐλιάς στὸ κεφάλι. Στάθηκε κοντά του καὶ μὲ τὸ χέρι της τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸ πλευρό. Ἐκεῖνος ξύπνησε ταραγμένος, ἀπὸ φόβο μήπως εἶνε φάντασμα, σατανικὸς πειρασμός, κ' ἔκανε τὸ σταυρό του. (Ἔτσι πρέπει ἂν ποτε στὴ ζωὴ σου δῆς ὄραμα, κάνε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ «*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*» καὶ ἂν μείνη, σημαίνει ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό· ἂν φύγῃ, εἶνε σατανικό). Ἄφοῦ λοιπόν τὸν ξύπνησε, τὴν ἔβλεπε πλέον ξυπνητός, ὄχι σὲ ὄνειρο. –Ποιά εἶσαι; τὴ ρωτᾷ, ἀπὸ ποῦ ἦρθες; καὶ πῶς τόλμησες νὰ τaráξης τὸν ὕπνο μου; Ἐκείνη τὸν κοίταξε μὲ γαλήνιο βλέμμα καὶ μὲ γλυκὸ μειδίαμα στὸ πρόσωπο τοῦ εἶπε· –Ἐγὼ δὲν γεννήθηκα στὴ γῆ· εἶμαι ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς θυγατέρες τοῦ μεγάλου Βασιλέως. Ἄν μὲ ἀγαπήσῃς, μπορῶ νὰ σὲ φέρω σὲ οἰκειότητα μαζί του· κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει περισσότερο θάρρος κοντά του ἀπὸ μένα, για-

τί ἐγὼ τὸν ἔπεισα νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ καὶ νὰ λάβῃ ἀνθρώπινη σάρκα. Αὐτὰ εἶπε κι ἀμέσως ἔφυγε. Ἐκεῖνος, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, ἀναλογιζόταν τί νὰ σημαίνει αὐτὸ τὸ ὄραμα· καὶ τότε γεννήθηκε μέσα του ἡ πεποίθησι, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ **Ἐλεημοσύνη**· γιατί καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐλεημοσύνη καταδέχτηκε νὰ ἔρθῃ πάνω στὴ γῆ καὶ νὰ ἐμφανισθῆ ὅμοιος μὲ τοὺς ἀνθρώπους (βλ. Migne 114,905b-c).

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε πράγματι **ἡ πρώτη ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἀρετές**. Ἐγὼ, λέει, εἶπα στὸ Θεὸ νὰ κατεβῆ στὴ γῆ καὶ νὰ σταυρωθῆ γιὰ τὴ σωτηρία σας· καὶ ἐγὼ πάλι, λέει, παίρνω στὰ φτερά μου τοὺς ἀνθρώπους πού μὲ ἐγκολπώνονται καὶ τοὺς ἀνεβάζω ψηλά, μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ· κι ἂν μὲ ἀκολουθήσῃς, θὰ σοῦ δώσω τὰ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ!... Ἄπ' αὐτὸ τὸ ὄραμα εἶχε συγκινηθῆ ἀπὸ τότε βαθύτατα ἡ παιδικὴ καρδιὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

● Ὁ δεύτερος τώρα παράγων πού τὸν ὤθησε στὴν ἐλεημοσύνη ἦταν **οἱ θλίψεις** πού δοκίμασε. Δώστε μου τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά: ὑπάρχει ἓνα **ἀλέτρι**, πού μπορεῖ καὶ μέσα σ' αὐτὴν ν' ἀνοίξῃ αὐλάκια, γιὰ νὰ σπεύρῃ ὁ Θεὸς τὸν σπόρο του· τὸ ἀλέτρι αὐτὸ εἶνε ὁ πόνος, ἡ θλίψις.

Γεύθηκε θλίψι πολλή ὁ ἅγιος Ἰωάννης. Θὰ σᾶς πῶ κάτι πού θὰ ἐκπλαγῆτε· ὁ πατριάρχης αὐτὸς τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν ἦταν ἀπὸ τὴν τάξι τῶν ἀγάμων· ἦταν ἔγγαμος, ὅπως ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Σπυρίδων. Ἄφοῦ ὅμως ἦταν ἔγγαμος, πῶς ἔγινε πατριάρχης; (Ὅπως τώρα, πού κάποιον ζητοῦν –ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ νὰ μὴ δοῦν τὰ μάτια μας τέτοια πράγματα, καὶ εὐτυχῶς ἡ Ἐκκλησία μας ἀντιστέκεται– τί ζητοῦν· **νὰ παντρεύονται κληρικοί!** Θὰ γίνουν πολλὰ στὶς ἡμέρες μας. Καὶ ἂν δὲν βάλουμε χαλινάρι, θὰ χάσουμε τὴν Ὁρθοδοξία, θὰ φύγῃ ἀπὸ μᾶς). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης λοιπόν πρὸ τῆς χειροτονίας του ἦταν ἔγγαμος εἶχε γυναῖκα καὶ παιδιά· πέθαναν ὅμως καὶ τὰ

παιδιά και η γυναίκα του, κ' **ἔμεινε ἔρημος**. Τί ἔκανε τότε, ἔπεσε σὲ μελαγχολία κι ἀπελπισία; "Ὁχι. Θέλημα Θεοῦ ἦταν, εἶπε. Κι ἀπὸ τότε ἀφιερώθηκε στὴν Ἐκκλησία. Καὶ ἔγινε ἀκόμη περισσότερο ἐλεήμων. "Ὁ,τι κάνω, ἔλεγε, ἄς εἶνε εἰς μνημόσουνον τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδιῶν μου, νὰ βροῦν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ στὸν οὐρανό.

Μ' ἀκοῦτε; "Ὅσοι εἶστε ἐδῶ, ἂν ἀφαιρέσω λίγους, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἢ ἀνήκετε σὲ οἰκογένειες ἢ θὰ φτειάξετε –οἱ νέοι– οἰκογένειες. Εὐλογημένος ὁ γάμος καὶ εὐλογημένες οἱ οἰκογένειες ποὺ πιστεύουν στὸ Χριστό. Ἄλλὰ μέσα **στὶς οἰκογένειες συμβαίνουν πολλὰ δράματα**. "Ὅσοι εἶστε ἄγαμοι, εἶτε μὲ τὴ θέλησί σας εἶτε χωρὶς τὴ θέλησί σας, καὶ ὅσοι βρεθήκατε σὲ χηρεία, νὰ τὸ πρότυπό σας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων. Καὶ ὅσοι κάνετε οἰκογένεια, ἀλλὰ στερηθήκατε προσφιλές σας πρόσωπο, νὰ τὸ πρότυπό σας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων.

Ἀπέθανε τὸ μικρὸ παιδί, τὸ ἀγγελούδι τοῦ σπιτιοῦ σας; Μὴν τὸ κλαῖτε. Ἄγγελος εἶνε – ἂν πιστεύης ἐννοεῖται· ἂν δὲν πιστεύης, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Τὸ μικρὸ παιδάκι ποὺ ἔφυγε γιὰ τὸν οὐρανὸ εἶνε ἄγγελος, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ. Μὴν τὸ κλαῖτε· ἔχετε ἕναν ἄγγελο, ποὺ πρεσβεύει γιὰ σᾶς στοὺς οὐρανοὺς. –Μὰ πῶς νὰ παρηγορηθοῦμε;... Ἄν εἶσαι Χριστιανὸς κ' ἔχῃς λίγη πίστι, θὰ μπορέσης ν' ἀκούσης τὸ ἀγοράκι ποὺ ἔφυγε νὰ σοῦ λέῃ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς· Πατέρα, μὴ μὲ κλαῖς. Θέλεις νὰ μ' εὐχαριστήσης, νὰ μὲ κάνης νὰ χαρῶ; Νὰ τί νὰ κάνης· τὰ χρήματα, ποὺ θὰ ξῶδευες γιὰ μένα, νὰ μὲ μεγαλώσης, νὰ μὲ μορφώσης, νὰ μὲ κάνης ἐπιστήμονα, τὰ χρήματα αὐτὰ νὰ τὰ δώσης γιὰ ἄλλα παιδιά...

Καὶ τὴν **κόρη ποὺ πέθανε** στὰ ὠραία της χρόνια, ἐπάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, καὶ δὲν πρόλαβε νὰ ἔλθῃ σὲ γάμο, μὴν τὴν κλαῖτε. "Ὅπως κατήντησε ἡ κοινωνία, τί πιθανότητες ὑπάρχουν νὰ εὐτυχήσῃ ἕνας γάμος; Εἶδατε ποῦ καταντήσαμε. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ - διακόσια χρόνια δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα διαζύγιο· στὴν εὐλογημένη πατρίδα μας τὸ διαζύγιο ἦταν ἄγνωστο. Τώρα, μέσα σὲ τέσσερις ἢ καὶ λιγώτερους γάμους, ὁ ἕνας καταλήγει σὲ διαζύγιο. Λοιπὸν αὐτὴ ἡ κόρη, ποὺ πέθανε προτοῦ νὰ παντρευτῆ, στέλνει μήνυμα - τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ τί λέει στοὺς γονεῖς· Γιατί μὲ κλαῖτε; "Εφυγα ἀπ' τὰ βάσανα τοῦ κόσμου κ' εἶμαι στοὺς οὐρανοὺς. Θέλετε νὰ εὐχαριστηθῶ, νὰ μὲ κάνετε νὰ χαρῶ; Λοιπὸν, αὐτὰ τὰ χρήματα, τίς τόσες χιλιάδες ποὺ θὰ μοῦ δίνατε γιὰ προῖκα, δῶστε τα τώρα σὲ φτωχοὺς εἰς μνημόσουνόν μου.

Τὸ ἴδιο καὶ ἂν **πέθανε ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέ-**

ρα σας. Ὑπάρχει μιὰ μόδα σατανική, νὰ δημοσιεύουν μόνο μιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα «ἀντὶ μνημοσύνου». Σιγὰ - σιγὰ ὁ διάβολος πάει νὰ καταργήσῃ **τὸ ἐκκλησιαστικὸ μνημόσυνο**. "Ὁχι! θὰ κάνης τὸ μνημόσυνο στὶς 3 καὶ στὶς 40 μέρες, στοὺς 3 καὶ στοὺς 6 μῆνες, στὸν 1 χρόνον καὶ στὰ 3 χρόνια. Ἄλλὰ κοντὰ στὸ μνημόσυνο κάνε καὶ κάτι ἄλλο· τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ προσφιλοῦς σου κάνε μιὰ ἐλεημοσύνη. "Ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, δύο πράγματα ἀνακουφίζουν τοὺς νεκρούς· τὸ ἕνα εἶνε ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴ θεία λειτουργία, τὰ μνημόσυνα, καὶ τὸ ἄλλο ἡ ἐλεημοσύνη. Αὐτὰ τὰ δύο γίνονται φτεροῦγες, ποὺ παίρνουν τίς ψυχὰς καὶ τίς ἀνεβάζουν στοὺς οὐρανοὺς.

* * *

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Τί ἀπέδειξε ἡ ὁμιλία μας· ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ διαφέρει ἀπὸ τὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου. Τί λέει ὁ κόσμος; Ἄμα ρωτήσης τὸν κόσμον «ποιοὶ εἶνε μακάριοι;», σοῦ λέει· Μακάριοι εἶνε οἱ κατέχοντες, οἱ πλούσιοι, αὐτοὶ ποὺ κατέχουν πλοῦτη. Τί λέει **ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ**· «*Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται*» (Ματθ. 5,7).

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων; Ἕνας **ἥλιος** ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὅλοι ἐμεῖς νὰ μαζευτοῦμε, λαϊκοὶ - παπᾶδες - δεσποτάδες, δὲν κάνουμε οὔτε τὸ νυχάκι του. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν φτάσουμε; τοῦλάχιστον ἄς τὸν μιμηθοῦμε, ὅσο μποροῦμε.

Στὸ στερέωμα ὑπάρχουν πολλοὶ ἥλιοι, ἄλλοι μεγαλύτεροι καὶ ἄλλοι μικρότεροι. Ἄν λοιπὸν ἐκεῖνος ἦταν ἕνας μέγας ἥλιος, ἐμεῖς **νὰ γίνουμε μικροὶ ἥλιοι**. Δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε μικροὶ ἥλιοι; νὰ γίνουμε ἕνας φάρος, σὰν αὐτοὺς ποὺ φωτίζουν στὰ πελάγη. Δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε φάρος; νὰ γίνουμε μιὰ λαμπάδα. Δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε λαμπάδα; νὰ γίνουμε μιὰ κανδήλα, ἕνα μικρὸ καντήλι, σὰν αὐτὰ ποὺ καῖνε στὰ ἐρημοκκλήσια· ἂν μπῆτε σὲ ἐρημοκκλήσι, «ἕνα καντήλι θαμπερό» ὅπως λέει ὁ ποιητὴς ρίχνει τὸ φῶς του.

Ἕνα καντήλι νὰ γίνουμε καθένας μας, καντήλι τῆς Παναγίας, καντήλι τοῦ ἀγίου, ποὺ θὰ σκορπίζῃ φῶς, θὰ φωτίζῃ, θὰ ἐλεῇ, θὰ βοηθῇ. Αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου· γι' αὐτὸ πλαστήκαμε, γι' αὐτὸ ἤρθαμε ἐδῶ στὴ γῆ· γιὰ νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, νὰ βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, νὰ ἔχουμε ἀγάπη στὶς καρδιές μας. Τότε θὰ γίνουμε μιμηταὶ τοῦ ἀγίου καὶ ἄξιοι κ' ἐμεῖς τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου «*Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2135

Ἄνακ. λειψ. Ἰω. Χρυσοστόμου (Ἐβρ. 7,26-8,2)
Τρίτη 13 Νοεμβρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ τέλειος ἄρχιερεὺς

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἄρχιερεὺς, ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος...» (Ἐβρ. 7,26)

Εὐτυχησμένοι, ἀγαπητοί μου, εὐτυχησμένοι οἱ μαθηταὶ ποὺ ἔχουν σοφὸ **διδάσκαλο**· αὐτοὶ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐντυφήσουν στὸν λειμῶνα τῆς γνώσεως· ἐνῶ ἀντιθέτως παιδιὰ ποὺ ἔπεςαν σὲ δάσκαλο ἡμιμαθῆ ἀδικοῦνται. Εὐτυχησμένοι ἐπίσης οἱ στρατιῶτες ποὺ ἔχουν γενναῖο **ἀξιωματικό**· ἕνας καλὸς ἀξιωματικὸς ἐμπνέει θάρρος καὶ ἀνδρεία ἀκόμη καὶ σὲ δειλοὺς στρατιῶτες του. Εὐτυχησμένοι πρὸ παντὸς οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ἔχουν **γιατρὸ** ἐπιστήμονα, γιατί ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τους. Εὐτυχησμένοι ὅπωςδήποτε καὶ οἱ ὑπῆκοοι ἐνὸς κράτους ἂν ἔχουν ἄρχοντά τους ἕνα σοφὸ καὶ ἐμπνευσμένο **κυβερνήτη**, καὶ ἀντιθέτως δυστυχησμένοι οἱ λαοὶ ὅταν κυβερνῶνται ἀπὸ ἡγέτες ἀδαεῖς καὶ μικρόνοες.

Εὐτυχέστεροι ὅμως ἀπ' ὅλους αὐτοὺς, ἀδελφοί μου, εἶνε οἱ Χριστιανοί, τὰ παιδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιατί «**ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς**» τους (Πράξ. 3,15) καὶ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ὄχι κάποιον ἄνθρωπο, ποὺ ὅσο ἰδανικὸς κι ἂν φαντάζη δὲν εἶνε πάντως ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ἀδυναμίες καὶ πάθη, ἀλλὰ «**ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν**» τους (Α' Πέτρ. 2,25) ἔχουν τὸν Θεάνθρωπο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Γιατί ὁ Χριστὸς εἶνε ὄχι μόνον ὁ τέλειος διδάσκαλος, ὁ τέλειος ἰατρός, ὁ τέλειος στρατηγός, τὸ τέλειο πρότυπο κυβερνήτου, ἀλλὰ καὶ ὁ τέλειος **ἀρχιερεὺς**. Στὸ πρόσωπό του, ὡς ἀνθρώπου, συγκεντρῶνε ὅλες τὶς χάριτες καὶ ὅλες τὶς ἀρετές.

Ἔτσι μᾶς τὸν παρουσιάζει σήμερα τὸ **ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα** τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου **Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**, τοῦ μεγάλου τούτου πατρὸς καὶ ποιμένος· διότι ὁ Χριστὸς ἦταν τὸ πρότυπο καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὡς ἀρχιερέως.

Ὁ Χριστὸς, λέει ἐδῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε ἀρχιερεὺς «**ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλό-**

τερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος» (Ἐβρ. 7,26). Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλειο πρότυπο καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἄς προσπαθήσουμε λοιπὸν ν' ἀναλύσουμε ἕνα - ἕνα **τὰ χαρακτηριστικὰ** αὐτὰ τοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα σὲ σχετικὸ βαθμὸ κοσμοῦν καὶ τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἁγίου ἱεράρχου Χρυσοστόμου.

***

✓ Εἶνε, πρῶτον, «**ὄσιος**». Ποιὸς εἶνε ὁ **ὄσιος**; Ὅσιος λέγεται ἐκεῖνος ποὺ ὀλόκληρος ἔχει ἀφιερωθῆ στὸ Θεό. Τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ μελετᾶ μέρα καὶ νύχτα καὶ αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ ἐκτελέσῃ στὴ ζωὴ του. Ὁ **ὄσιος** μοιάζει μ' ἕνα δέντρο ποὺ εἶνε φυτεμένο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὅπως τὸ δέντρο αὐτὸ ρουφάει μὲ τὶς ρίζες του τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ἔτσι καὶ ὁ **ὄσιος** ἔχει βυθίσει τὴ διάνοιά του στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὁ ἀλκοολικὸς ἀρέσκεται νὰ πίνη ἄπληστα κρασί, ἂν ὁ χαρτοπαίκτης ἀρέσκεται νὰ παίζη στὸ πράσινο τραπέζι τοῦ διαβόλου, ὁ **ὄσιος** ἔχει μία ἄλλη ἁγία μέθη καὶ μία ἄλλη ἱερὴ μανία· ν' ἀκούη καὶ νὰ μελετᾶ ἀχόρταγα τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Πολλοὶ στὸν κόσμον λέγονται **ὄσιοι** ἢ **οσιώτατοι** ἢ **πανοσιολογιώτατοι** δὲν ξέρω ἂν πράγματι εἶνε, ἕνα ξέρω, ὅτι ὑπάρχει ὁ «**ὄσιος**» **σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ**, κι αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς. Ἐκεῖνος δὲν ἀγάπησε τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου, δὲν ἐπόθησε δόξες καὶ μεγαλεῖα, δὲν ἦταν ἀφωσιωμένος στὸν χρυσὸ καὶ στὰ ἀργύρια· εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴν ὑπακοὴ καὶ στὴν ὑπηρεσία τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, καὶ ἔλεγε· «**Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον**» (Ἰω. 4,34), τροφὴ δηλαδὴ γιὰ μένα εἶνε νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα ἐκείνου ποὺ μὲ ἀπέστειλε, τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μου, καὶ νὰ ὀλοκληρώσω τὸ δικό του ἔργο. Ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τοῦ Χριστοῦ ἦταν, νὰ διδάσκῃ τὸ λαὸ τὸ θεῖο θέλημα, νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν οὐράνιο Πα-

τέρα, να προσεύχεται, και ως άνθρωπος ν' ἀφιερώνεται στο Θεό.

✓ Ήταν λοιπόν ὁ «*ὄσιος*», ἀλλ' ἦταν ἀκόμη ὁ «*ἄκακος*». Ποιός λέγεται *ἄκακος*; Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει κακία, δὲν κάνει κακὸ σὲ κανένα, «*ὁ ἄδολος καὶ ἀπόνηρος*», ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης. Ἀδικεῖται μὰ δὲν ἀδικεῖ, συκοφαντεῖται μὰ δὲν συκοφαντεῖ, ὑβρίζειται μὰ δὲν ὑβρίζει, διώκεται μὰ δὲν διώκει, μισεῖται μὰ δὲν μισεῖ. Ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος; θὰ ρωτήσετε. Σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ ἕνας ὑπῆρξε ὁ *ἄκακος*, μόνο ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς παλαιᾶς διαθήκης ἦταν προφητευμένο γι' αὐτόν· «*Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ*» (Ἠσ. 53,7). Σὲ βλέπω, Χριστέ μου, λέει ὁ προφήτης, καὶ μοιάζεις σὰν τὸ ἄκακο πρόβατο· τὸ πᾶνε νὰ τὸ σφάξουν κι αὐτὸ ἀκολουθεῖ χωρὶς ν' ἀντιστέκεται, κάθετα ἄφωνο καὶ τὸ κουρεύει ὁ βοσκός· ἔτσι κ' ἐσὺ δὲν ἄνοιξες τὸ στόμα σου νὰ πῆς ἔστω μιὰ λέξι κατὰ τῶν σταυρωτῶν σου. Ἀντιθέτως, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ σου ἀκούγεται ἡ μεγάλη φωνή σου ὄχι γιὰ νὰ τοὺς καταραστῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς εὐλογῆς, νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς δικαιολογήσῃ λέγοντας «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34), δὲν ξέρουν τί κάνουν. Ὅπως τὸ περιστέρι δὲν ἔχει χολή, ἔτσι ἡ καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἄχολη. «*Οὐχ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*» (Ἠσ. 53,9=Α' Πέτρ. 2,22). Τέτοια στάσι καὶ τέτοια φωνὴ πρώτη φορὰ ἔβλεπε καὶ ἄκουγε ὁ κόσμος. Ήταν ἡ φωνὴ τοῦ *ἀκάκου* Ἰησοῦ.

✓ Ἐκτὸς ἀπὸ «*ὄσιος*» καὶ «*ἄκακος*» ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος, ἦταν ἀκόμη καὶ ὁ «*ἀμίαντος*». Ποιός λέγεται *ἀμίαντος*; Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει ἐπάνω του μίασμα - κηλίδα, δὲν ἔχει μιανθῆ, δὲν τὸν ἔχει λερώσει ἡ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία εἶνε τὸ μεγάλο μόλυσμα. Ποιός ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει μολύνει τὴν ψυχὴ του; Ἄλλος λίγο - ἄλλος πολὺ ὅλοι ἔχουμε λερωμένη τὴν ψυχὴ μας. Ἡ στολή της δὲν εἶνε καθαρὴ, εἶνε γεμάτη λεκέδες τῆς ἁμαρτίας. Μόνο ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἔμεινε ὀλοκάθαρη, *ἀμίαντος*. Γι' αὐτὸ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ρωτᾷ κατὰ πρόσωπο τοὺς ἐχθρούς του· «*Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*» (Ἰω. 8,46)· ποιός ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ βρῆ σ' ἐμένα κάποια ἁμαρτία, ἔστω καὶ τὴν πιὸ μικρὴ; Καὶ πράγματι τὸ ἐρώτημά του ἔμεινε ἀναπάντητο, γιατί ποτὲ «δὲν ἔκανε ἁμαρτία, οὔτε βρέθηκε δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ», ὅπως εἶπαμε (Ἠσ. 53,9=Α' Πέτρ. 2,22). Αὐτοὶ ποῦ τελικὰ τὸν δίκασαν, γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν καταδίκη του, κατέφυγαν σὲ ψευδομαρτυρίες καὶ

πάλι δὲν βρῆκαν· «*Οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτησαν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως θανατώσωσιν αὐτόν, καὶ οὐχ εὔρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὔρον*» (Ματθ. 26,59-60). Ὑπῆρξε ὁ ἀκηλίδωτος ἡλιος τῆς ἀρετῆς, ὁ *ἀμίαντος*. Τί μεγάλο πρᾶγμα! Φανταστῆτε νὰ πέση ἐδῶ –Θεὸς φυλάξοι– μία κολλητικὴ ἀσθένεια, ὅλοι νὰ ἀρρωσταίνουν καὶ νὰ πέφτουν στὸ κρεβάτι, καὶ ἐνῶ ὅλοι ἔχουν προσβληθῆ, ἕνας μόνο νὰ μένη ὑγιὴς καὶ ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὴν ἀσθένεια· δὲν θὰ 'νε αὐτὸ ἄξιο θαυμασμοῦ; Ὅλοι νὰ νοσοῦν, καὶ αὐτὸς νὰ μένη ὑγιής! Ἔ, αὐτὸ συνέβη στὸ Χριστό. Τὸ μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας βρῆκε παντοῦ εἴσοδο, μπῆκε στὶς καρδιὰς ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνο σὲ μιὰ καρδιὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῆ· ἦταν ἡ καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ἔμεινε *ἀμίαντος*, καθαρὸς, ξεχωρισμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς μολυσμένους καὶ ἁμαρτωλούς, «*κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν*».

✓ Γι' αὐτὸ προσθέτει καὶ ἄλλο τίτλο στὸ Χριστό· «*ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος*». Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς καὶ κάθισε καὶ ὡς ἄνθρωπος στὰ δεξιά τοῦ Πατρός. Ὑπάρχει ὑψηλότερο μέρος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; Τὸν οὐρανὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν φτάσῃς ἀκόμα κι ἂν ἀνεβῆς στὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ. Ἔτσι καὶ τὸν Θεάνθρωπο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ. Ὅπως ἔλεγε ὁ προφήτης καὶ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, «*Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ, ...καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως*» (Αβ. 3,3' καταβ. Ὑπαπ. ὡδ. 8'). Τὴν ἀρετὴ τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων τὴν ἐπισκίασε ὁ Χριστός. Τί εἶνε κι ὁ μεγαλύτερος ἅγιος μπροστὰ στὸ Χριστό; ὅ,τι εἶνε ἕνα χορτάρι ποῦ πατοῦμε μπροστὰ σ' ἕνα δέντρο, ὅ,τι εἶνε ἕνα χαλίκι μπροστὰ σ' ἕνα βουνό.

* * *

Τέτοιο ἀρχιερέα ἔχουμε, ἀγαπητοί μου· «*ὄσιον, ἄκακον, ἀμίαντον, κεχωρισμένον ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερον τῶν οὐρανῶν γενόμενον*». Οἱ ἄλλοι ἀρχιερεῖς μένουν στὴ γῆ· ὁ δικός μας ἀρχιερεὺς, λέει ὁ ἀπόστολος, δὲν βρίσκεται στὴ γῆ. Ἀφοῦ ἐτέλεσε ἐπάνω στὸ Γολγοθᾶ τὴν αἰωνία καὶ μοναδικὴ θυσία του, ἤδη τώρα βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἀπὸ 'κεῖ ψηλὰ δὲν παύει νὰ **ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ πιστὰ παιδιὰ του**, γιὰ τοὺς Χριστιανούς. Τοὺς ἐνισχύει ἀοράτως καὶ τοὺς παρηγορεῖ στὶς θλίψεις, ἕως ὅτου φύγουν κι αὐτοὶ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ μεταβοῦν ἐκεῖ, ὅπου θὰ συναντήσουν αὐτόν, τὸν αἰώνιο ἀρχιερέα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2138

Τοῦ ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου
Παρασκευὴ 30 Νοεμβρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πῶς πιάστηκε στὸ δίχτυ ὁ ψαῆς!

«Δεῦτε ὀπίσω μου», εἶπε, «καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 4,19)

Εὐχαριστῶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀγαπητοί μου, πού με ἀξιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορά νὰ κηρύξω.

Σήμερα ἐορτάζουμε τὸν ἀπόστολο Ἀνδρέα τὸν Πρωτόκλητο, ἕναν ἅγιο τοῦ ὁποίου εἶχα τὸ ὄνομα ὡς λαϊκός· ὅταν με βάπτισαν με ὠνόμασαν Ἀνδρέα, ἀλλὰ ὅταν ἔγινε μοναχός - καλόγηρος με ὠνόμασαν Αὐγουστίνo.

***

Ὁ Ἀνδρέας ἦταν ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Δώδεκα ἀποστόλους πού διάλεξε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ τοὺς κἀν μαθητὰς καὶ συνεχιστὰς τοῦ σωτηρίου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἡ καταγωγή του. Γεννήθηκε στὴ Βηθσαιῶν, ἕνα χωριὸ τῆς Γαλιλαίας χτισμένο στὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος. Ἀδελφός του ἦταν ὁ Πέτρος. Οἱ δύο αὐτοὶ εἶχαν πατέρα τὸν Ἰωνᾶ. Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, ἀδέρφια ἀγαπημένα, ζοῦσαν μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ ἐκεῖ στὰ χωριά τους κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Γαλιλαίας.

Τὸ ἐπάγγελμά του. Πῶς ζοῦσε προηγουμένως ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας; Ἦταν ψαῆς· ἔρριχνε τὰ δίχτυα στὴ θάλασσα, στὴ λίμνη δηλαδή, καὶ ἔπιανε ψάρια, καὶ με τὸν τρόπο αὐτὸν ἔβγαζε τὸ ψωμί του καὶ ζοῦσε αὐτὸς καὶ οἱ δικοί του. Ἀλλὰ οὔτε ὁ ἴδιος οὔτε κανεὶς ἄλλος μποροῦσε νὰ φανταστῆ ποιοὶ θὰ ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γι' αὐτὸν καὶ ποιοὶ θὰ ἦταν τὸ μέλλον του. Τὸ ταπεινὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀλιέως, κατὰ τὶς ἀνεξίχνιαστες βουλές τοῦ Θεοῦ, ἐπρόκειτο νὰ τὸ συνεχίσῃ ὁ Ἀνδρέας, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἄλλη θάλασσα πολὺ πιὸ πλατειὰ καὶ μεγάλη. Προηγουμένως ὅμως ἔπρεπε νὰ πιστῆ ὁ ἴδιος, ὡς λογικὸς ἰχθύς, στὸ σωτήριο δίχτυ τοῦ μεγάλου Ἀλιέως Χριστοῦ. Ἄλλ' ἄς δοῦμε πῶς ἔγινε αὐτό.

Ἡ πρώτη γνωριμία. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος καθὼς καὶ ἄλλοι δύο ἀδελφοί, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὅταν τοὺς κάλεσε ὁ Χριστὸς

στὸ ἀποστολικὸ ἔργο, δὲν ἔβλεπαν καὶ δὲν ἄκουγαν τὸν Κύριο γιὰ πρώτη φορά. Πρὶν ἀπὸ τὴν κλῆσι τους προηγήθηκε κάποια γνωριμία μαζί του, ὅπως διηγεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (βλ. Ἰω. 1,35-43). Ἡ γνωριμία αὐτὴ ἔγινε μέσω τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, στὸν κύκλο τῶν μαθητῶν τοῦ ὁποίου ἀνήκαν καὶ αὐτοί, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦταν ἡ μεγάλη ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ φυσιογνωμία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ὅπως βεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς (βλ. Ματθ. 11,11).

Ἡ κλῆσις τοῦ Ἀνδρέα. Μιὰ μέρα ὁ Πρόδρομος, ἐκεῖ στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου πού ἐβάπτιζε, σήκωσε τὸ χέρι καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τοὺς τὸν συνέστησε. Ἔπειτα τοὺς κάλεσε ὁ Χριστὸς, καὶ ὁ Ἀνδρέας μαζί με τοὺς ἄλλους πῆγε κοντὰ του, ἔγινε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, καὶ γι' αὐτὸ ἔλαβε τὸ ἐπίθετο *Πρωτόκλητος*. Μετὰ τὴν κλῆσι, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, ἀκολούθησε τὸν Κύριο. Πῶς τώρα ἔγινε ἡ γνωριμία καὶ ἡ κλῆσι του ἀπὸ τὸ Χριστό; Γύρω ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ὅπως εἶδαμε, ὑπῆρχε ἕνας κύκλος μαθητῶν, στοὺς ὁποίους ὁ Ἰωάννης δείχνοντας τὸν Ἰησοῦ εἶπε δυὸ φορές· «*Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29,36), νὰ τὸ πρόβατο τοῦ Θεοῦ πού ἔρχεται νὰ φορτωθῆ τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου. Ποιοὶ ἦταν μαθηταὶ του πού τὸν ἄκουσαν νὰ λέη τὰ λόγια αὐτά; Ἦταν ὁ Ἀνδρέας καὶ κάποιοι ἄλλοι πού τὸ ὄνομά του δὲν ἀναφέρεται στὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ κατὰ τὴν πατερικὴ ἐρμηνεία ὁ ἀνώνυμος αὐτὸς ἦταν ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ταπεινοφροσύνη στὴν ἀφήγησι πού κάνει ἀποσιωπᾷ τὸ ὄνομά του.

Ἡ πρώτη συνάντησι. Μετὰ ἀπὸ τὴν ὑπόδειξι ἐκείνη τοῦ Προδρόμου τί ἔκανε ὁ Ἀνδρέας

μέ τον Ίωάννη; Ἡ μαρτυρία τοῦ διδασκάλου ἐβάρυνε πολὺ στὴ συνείδησί τους. Τὰ λόγια ποὺ ἄκουσαν γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Βαπτιστοῦ ἦταν λίγα μὲν ἀλλὰ βαρυσήμαντα. Αὐτὰ ἄναψαν στὴν καρδιά τους ἕνα σπινθῆρα, μιὰ σπῖθα, ἀπ' τὴν ὁποία φούντωσε σὰν πυρκαϊὰ ἡ ἁγία περιέργεια νὰ γνωρίσουν περισσότερο γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖο ὁ διδάσκαλός τους τὸν παρουσίαζε ἀνώτερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη οἱ δύο μαθηταὶ δὲν σήκωσαν τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ.

Δὲν θέλουν νὰ τὸν χάσουν. Ξαφνικὰ ὁμως τὸν βλέπουν ν' ἀπομακρύνεται. Ποῦ πηγαίνει; δὲν πρέπει νὰ μᾶς φύγη, θὰ εἶπαν· ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε. Καὶ τὸν παίρνουν κατὰ πόδας. Ἐκεῖνος προπορεύεται κι αὐτοὶ σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων ἀκολουθοῦν· νά, ἀκούγονται τὰ βήματά τους... Ὁ Ἰησοῦς βλέπει ὅτι τὸν ἀκολουθοῦν, γυρίζει πίσω, στρέφεται στοὺς δύο μαθητὰς καὶ τοὺς ρωτᾷ: «*Τί ζητεῖτε;*» (Ἰω. 1,39). Ἄγνοοῦσε ἄραγε ὁ παντογνώστης ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ καὶ γιατί τὸν ἀκολουθοῦν; Ὁχι βέβαια, τὸ γνῶριζε ἄριστα, ἀλλὰ ρωτᾷ γιὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ συζητήσεως, γιὰ ν' ἀνοίξῃ διάλογο μὲ τὶς δύο αὐτὲς ἐκλεκτὲς ψυχές. Θέλει νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Πλησιάζουν τὸ Χριστό. Στὴν ἐρώτησι τοῦ Ἰησοῦ οἱ δύο μαθηταὶ ἀπαντοῦν μὲ ἄλλη δική τους ἐρώτησι: «*Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;*». Ἐκεῖνος δείχνει ὅτι δὲν τοὺς ἀποφεύγει κι ἀπαντᾷ: «*Ἐρχεσθε καὶ ἴδετε*» (ἔ. ἀ. 1,39-40), ἐλάτε νὰ δῆτε. Καὶ ἦρθαν πράγματι, εἶδαν ποῦ μένει, καὶ ἔμειναν μαζί του ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Τί συζήτησαν; ποιά νὰ ἦταν τὰ θέματα τῆς συνομιλίας τους; Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀσφαλῶς. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ σπῖτι αὐτὸ κηρύττει ὁ Ἰησοῦς. Καὶ στὸ ἀκροατήριό του πόσοι ἦταν; Δύο μόνο! Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ δύο ποῦ τὸν ἄκουγαν ἄξιζαν περισσότερο ἀπὸ χιλιάδες ἄλλους. Διότι διὰ τῶν δύο αὐτῶν μαθητῶν πόσα πλήθη ἐπρόκειτο νὰ προσελθοῦν ἀργότερα στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ! Καὶ ποιά ἦταν ἡ ἐντύπωσι τῶν δύο μαθητῶν ἀπὸ τὴ συναναστροφή τους μὲ τὸν Ἰησοῦ; Καταπληκτικὴ. Ἀπὸ ποῦ ἐξάγεται αὐτό; Ἀπὸ μιὰ λεπτομέρεια, ποῦ σημειώνει στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ Ἰωάννης. Γράφει: «*Ὡρα ἦν ὡς δεκάτη*», ποῦ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴ δική μας τετάρτη ἀπογευματινὴ, 4 τὸ ἀπόγευμα. Ὅταν συμβαίνει κάτι σημαντικὸ στὴ ζωὴ, ἀφήνει ἔντονες ἐντυπώσεις, μένουν ἀξέχαστες καὶ οἱ λεπτομέρειες.

Ἡ ἀποστολικὴ του πορεία. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Ἄνδρέας συνδέθηκε πλέον μὲ τὸ Χρι-

στό, ἔγινε μαθητὴς του, τὸν συνώδευσε σὲ ὅλη τὴν ἐπίγεια ζωὴ του, εἶδε τὸ σταυρικὸ του τέλος καὶ τὴν Ἀνάστασι, καὶ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας. Ξεκίνησε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔφτασε μακριά. Κατὰ τὴν παράδοσι ἐργάσθηκε γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ Μικρὰ Ἀσία. Κήρυξε στὴ Βιθυνία, στὶς παραθαλάσσιες πόλεις τοῦ Πόντου, στὴν Ἀρμενία, στὴν Σκυθία, στὸ Βυζάντιο (ποῦ ἔγινε ὕστερα ἡ ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας), κι ἀπὸ κεῖ ἦρθε στὴ Θράκη, τὴ Μακεδονία, τὴ Θεσσαλία καὶ τὴν Ἀχαΐα. Σὲ λόγο, ποῦ ἀποδίδεται στὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, λέγεται γι' αὐτόν: «*Ἄνδρέας τῆς Ἑλλάδος σοφοὺς διορθοῦται*», ὁ Ἄνδρέας δηλαδὴ φωτίζει καὶ ὀδηγεῖ στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας τοὺς σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος (P.G. 59,495).

Τὸ μαρτυρικὸ του τέλος. Ἡ κατάληξι τῆς ἀποστολικῆς πορείας τοῦ Πρωτοκλήτου Ἄνδρέα ἦταν ὅτι σταυρώθηκε στὴν Πάτρα καὶ μάλιστα χιαστί, σὲ σταυρὸ δηλαδὴ σχήματος χί (X). Ὅταν εἶδε νὰ στήνεται μπροστά του ὁ σταυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ θυσιαζόταν, συγκινήθηκε βαθειά, γιατί ἀξιωνόταν νὰ θανατωθῇ μὲ θάνατο ὅμοιο μὲ τοῦ Κυρίου του, καὶ προσφώνησε τὸν σταυρὸ μὲ περιπαθεῖς ἐκφράσεις (βλ. βιβλίό μας «Ἀκολουθεῖ μοι», Ἀθήνα 1989⁹, σσ. 429,181). Σήμερα ἡ Πάτρα ἐορτάζει τὴ μνήμη του καὶ τὸν τιμᾷ. Ἄς τὸν τιμήσουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς.

* * *

Στὸ πρόσωπο τοῦ ἀποστόλου Ἄνδρέα, ἀγαπητοί μου, βλέπουμε τὴν ἱστορία μας, πῶς ξεκίνησε ὁ Χριστιανισμός. **Νά τὸ θαῦμα:** ἀπὸ τὸ μηδὲν γεννήθηκε ἡ νέα κτίσις, ἡ νέα δημιουργία, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ποῦ ἔρριχνε δίχτυα κ' ἔπιανε ψάρια, πιάστηκε ὁ ἴδιος στὸ δίχτυ, γιὰ νὰ γίνῃ μετὰ κι αὐτὸς ἀλιεὺς ψυχῶν. Ἔτσι ἐκπληρώθηκε ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στοὺς μαθητὰς, τὸν Ἄνδρέα καὶ τοὺς ἄλλους: «*Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων*» (Ματθ. 4,19). Ἐλάτε, δηλαδὴ, μαζί μου κ' ἐγὼ θὰ σᾶς διδάξω νέα τέχνη ἀλιείας, πῶς νὰ πιάνετε στὰ θεϊκὰ δίχτυα τοὺς ἀνθρώπους (βλ. βιβλίό μας «Σταγόνες ἀπὸ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν», Ἀθήνα 2001⁴, σσ. 68-9).

Δυστυχῶς, ἔχουμε φύγει ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, συνεχῶς παραβαίνουμε τὸ θέλημά του τὸ ἅγιο. Καὶ οἱ μεγάλες ἀμαρτίες εἶνε ἡ βλασφημία τῶν θείων καὶ οἱ ἐκτρώσεις. Τί περιμένουμε λοιπόν; **Ἄς γυρίσουμε κοντὰ του ἐν μετανοία.**

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὅλους καὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ τηροῦμε τὸ θέλημά του.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**